

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: K.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2014, č.j. KrÚ 16448/2014/ODSH/14,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 14. 11. 2013, pod č. j. OSA/P-1211/13-D/28 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona silničním provozu, a to konkrétně tím, že dne 16. 7. 2013 v 7:59 hodin při řízení motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. „X“ jel v ulici Nádražní v Pardubicích rychlostí

120 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h, a to o 40 km/h. Žalobci proto byla udělena pokuta ve výši 5.000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, která je vystavena na následujících žalobních bodech.

Žalobce má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu bylo sděleno obvinění a zahájeno správní řízení pro překročení nejvyšší povolené rychlosti, ačkoliv podle fotodokumentace bylo zřejmé, že Policie ČR měřila rychlost vozidla s jinou reg. zn., a to „X“ typu vozidla BMW černé barvy. Žalobce vyslovil pochybnosti o úředním záznamu ze dne 30. 9. 2013, v němž Policie ČR napravila svoje pochybení co do identifikace vozidla žalobce. Má za to, že nelze vyloučit antidatování tohoto úředního záznamu, nepředpokládá totiž, že by Policie ČR prováděla zpětnou kontrolu věcí předložených správnímu orgánu. Pochybuje proto o nestrannosti správních orgánů a má za to, že správní orgán upozornil Policii ČR na uvedené nesrovnalosti. Akceptaci upravovaných fotografických důkazů považuje za nepřípustnou.

Žalobce předložil odborný posudek měření rychlosti se závěrem, že měření bylo provedeno ve více než dvojnásobné vzdálenosti, než jaká je povolená podle návodu měřicího zařízení, a navrhl důkaz návodem výrobce použitého měřicího zařízení Micro Digi Cam. Takové doplnění dokazování by přitom považoval za zásadní doplnění, k němuž nejsou povoleny soudy, nýbrž náleží před správní orgány. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 29/2011-56, který dle něho zdůrazňuje důležitost vyjasnění otázky, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Za další vadu řízení považuje absenci protokolu o proškolení obsluhy ve správním spise. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány rezignovaly na povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Tvrdí, že důkaz výstupem z měření nelze považovat za „privilegovaný,“ neboť nebyly dodrženy náležitosti měření. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 54/2008-62 vztahující se k identifikaci vozidla na fotodokumentaci s nečitelnou reg. zn. vozidla.

Dále žalobce vznesl pochyby ohledně osoby Ing. P.D. podepsaného pod vyhotoveným úředním záznamem ze dne 30. 9. 2013, když podle údajů měřicího zařízení měl rychlost měřit J.B..

Žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na svém právním názoru, který zaujal v napadeném rozhodnutí s tím, že zdůraznil, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nebylo přes výzvu včas doplněno. Žalovaný proto vycházel z povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích § 89 odst. 2 správního řádu. Identifikaci vozidla má za prokázanou, ohledně údajné povinnosti

dokládat proškolení policistů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18 - 2011 -54. Ověřovací list měřicího zařízení dle žalovaného nahrazuje důkaz znaleckým posudkem. V případě, že došlo k měření, měření proběhlo správně, neboť pokud by došlo k chybě či rušení, měření by vůbec neproběhlo. Odborným posudkem, který žalobce předkládá, je zpochybňován pouze průběh měření, avšak žalobci nic nebránilo, aby uplatnil svoje námitky v odvolacím řízení a nepřenášel agendu odvolacího správního orgánu před správní soud, který má přezkoumávat zákonnost rozhodnutí a předcházejícího řízení, nikoliv suplovat nadřízený správní orgán. Navíc tento postup zmocněnce žalobce Ing. Miloslava Jaroše je běžným postupem, ve kterém žalovaný spatřuje obcházení zákonného ustanovení § 5 s. ř. s. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno na základě oznámení (odevzdání) přestupku (věci), kde je podepsán obviněný, ačkoliv se k věci nevyjádřil, dále na základě oznámení přestupku, na základě fotodokumentace, výpisu z evidenční karty řidiče, ověřovacího listu k silničnímu laserovému rychloměru, protokolu o ústním jednání ze dne 19. 9. 2013, úředního záznamu ze dne 30. 9. 2013, vyjádření obviněného ze dne 1. 10. 2013 ohledně nesprávnosti výstupu z měřicího zařízení a na základě následného doplnění spisového materiálu o záznam na nosiči CD. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeno blanketním odvoláním, které nebylo včas doplněno.

Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že po doplnění fotodokumentace změřeného vozidla, tj. po odstranění omylů ze strany policie, kdy došlo k pochybení při zapisování údajů o identifikaci změřeného vozidla (záměna reg. zn. vozidla), nikoliv k pochybení v nastavení parametrů měření; je patrná jak rychlost vozidla, tak registrační značka vozidla, které bylo měřeno, a to včetně záměrného kříže, tedy záměna s jiným vozidlem je vyloučena. Co se týče navrhovaného důkazu v podobě výsledku zasahujících policistů, k tomuto správní orgán prvního stupně nepřistoupil, neboť technickými prostředky bylo protiprávní jednání žalobce řádně zadokumentováno. Správní orgán prvního stupně vycházel při zhodnocení skutkového stavu věci z barevné fotodokumentace, která poskytuje kvalitativně lepší fotografie v porovnání s výstupy z černobílé tiskárny a není přitom pochyb o tom, že reg. zn. změřeného vozidla je „X“ a že se jedná o vozidlo tov. zn. BMW, tedy o totožné vozidlo, které bylo hlídkou policie zastaveno a v němž byl následně jako řidič ztotožněn žalobce.

Ve správním spise je založeno oznámení o přestupku ze dne 16. 7. 2013, v němž je jako osoba podezřelá z přestupku uveden žalobce, dále je zde ověřovací list měřicího zařízení a protokol o ústním jednání ze dne 19. 9. 2013. Do správního spisu byl doplněn úřední záznam Policie ČR ze dne 30. 9. 2013, v němž je uvedeno, že omylem došlo k uvedení jiné reg. zn. vozidla (strana 21 správního spisu). Úřední záznam byl podepsán Ing. Petrem Diblíkem, který podepsal rovněž oznámení (odevzdání) přestupku (věci). Po zařazení barevných fotografií na číslu listu 22 až 24 správního spisu byly tyto nesrovnalosti odstraněny, neboť se zřetelně jednalo o vozidlo typu vozidla BMW červené barvy reg. zn. „X“, se změřenou rychlostí 124 km/h a s vyznačeným záměrným křížem. V elektronickém podání ze dne 1. 10. 2013 namítl zmocněnec obviněného nesrovnalosti mezi ztotožněním vozidla, které bylo zaměřováno a reg. zn. vozidla žalobce (dle fotodokumentace předložené mu u ústního jednání).

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

Co se týče úředního záznamu ze dne 30. 9. 2013, podepsal jej policista, který byl přítomen měření vozidla žalobce, jak vyplývá z oznámení (odevzdání) přestupku (věci) a jak již uvedeno shora. Je tedy zcela logické, že právě tento policista vyhotovil úřední záznam o opravě omylu, k němuž došlo. Krajský soud přitom poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů v tom smyslu, že osoby policistů nelze *a priori* považovat za nevěrohodné, nejsou-li k tomu konkrétní důvody (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007- 114; č.j. 8 As 100/2011-70 ze dne 2. 5. 2012; č.j. 8 As 100/2011 – 75, ze dne 2. 5. 2012; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nad rámec uvedeného krajský soud konstatuje, že i kdyby správní orgán učinil dotaz na orgán Policie ČR ohledně nesrovnalostí fotodokumentace, nebylo by na takovém oficiálním postupu (avšak v daném případě tomuto /ani neoficiálnímu postupu/ žádné relevantní okolnosti nenavštěvují, jde jen o nepodložená tvrzení žalobce) nic nezákonného, tedy nebyl by takový postup důvodem pro podjatost úředních osob správního orgánu.

Podstatné tedy v dané věci je, že ve správním spise je zcela zřetelná barevná fotodokumentace, již je nad veškerou pochybnost prokázána vina žalobce. **Pokud by došlo k rušivým vlivům měření, nebylo by měření vůbec provedeno**, jak vyplývá z vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s. podaného v obdobném případě (viz rozsudek č.j. 3 As 82/2012-27 ze dne 16.1.2013, když v posuzované věci došlo k měření shodným silničním rychloměrem: „*V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.*“). Výslech policistů byl tak v daném případě správně vyhodnocen jako nadbytečný, neboť skutkový stav byl prokázán výstupy z měřicího zařízení. Stejně tak žalobcem předkládaný odborný posudek byl z důvodu

absence jakýchkoliv pochybností o skutkovém stavu krajským soudem vyhodnocen jako nadbytečný. Co se týče proškolení policistů, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě správně poukázal na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu o nedůvodnosti zjišťování proškolení policistů správními soudy (rozsudek č.j. 7 As 8/2011-54 ze dne 3.3.2011: „*Je nutno i zdůraznit, že správní soud ve správním soudnictví přezkumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“).

Krajský soud podal ucelený právní názor na věc, který zcela vylučuje důvodnost veškerých žalobních námitek. Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. nálezn ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Tedy krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K zvolené procesní strategii žalobce uvádí krajský soud „*obiter dictum*“ následující.

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě, které mohl uplatnit v odvolacím řízení, přesunul na „scénu“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když s.ř.s. s účinností od 1. 1. 2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový*

stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., Reforma českého soudnictví, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřílí municí“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak žalobce by si měl být vědom toho, že ne vždy se jedná o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně v dispozici obviněného“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv.

Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale také, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Nelze přitom opomenout, že i další osoby zastupované v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným právním zástupcem, které vystupují jako žalobci v jiných věcech přestupků, rovněž zvolily uvedenou procesní strategii.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. srpna 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová